

[Aksel Larsen.]

miske råds formandskab og spørge dem, om de også vedstår dette i dag under disse forhold. Jeg er ikke sikker på, de gør det.

Økonomiministeren, som i øvrigt ligesom de andre ministre omhyggeligt går uden om dette spørgsmål om regeringens politiske ansvar, siger, at man skal ikke vente, til kakkelovnen er rødglødende, med at lukke for spjældet. Helt rigtigt. Men i en situation, hvor der snarere er udsigt til, at ilden går ud, end at kakkelovnen bliver rødglødende, tror jeg det er forkert at lukke for spjældet. Og som sagt, der er ikke, heller ikke i debatterne her i tinget, anført noget, som virkelig indicerer, at der kommer en sådan skadelig overophedning. Det er derfor, jeg tror, at regeringen må have andre hensigter med det, for den må dog vide noget besked.

Jeg takker for handelsministerens oplysning om, at det ikke er monopoltilsynet, der fører tilsyn med banker og sparekasser. Det vidste jeg ganske vist godt, men måske har jeg ikke udtrykt mig tydeligt nok, og så skal jeg gøre det nu. Jeg mener, at monopoltilsynet også bør have tilsyn med bankers og sparekassers rentepolitik, med rentemarginalen. Det er et spørgsmål om profit ved at handle med penge, og jeg ved ikke, i hvor høj grad bank- og sparekassetilsynet er egnet til at kontrollere dette, men jeg ved i hvert fald, at det er utåleligt, at bankerne kan tillade sig at holde sådanne udlånsrenter, som de holder, og så nøjes med at forhøje indlånsrenten så beskedent, som tilfældet er. Jeg er klar over, at det er noget, der harmonerer med regeringens politik, fordi regeringen ønsker, at der også under disse forhold alligevel skal være mulighed for nogenlunde at fastholde obligationskursen, efter at den er faldet, og obligationsrenten derved er steget med ca. 1 pct. Men jeg er ikke sikker på, at det er korrekt på den måde for smed at rette bager.

Handelsministeren har ikke været inde på noget andet, som dog vist hører under hans ressort, nemlig mine bemærkninger om oliebranchen og benzinpriserne og fortjenesten ved at handle med benzin. Jeg tror virkelig, at monopoltilsynet her burde foretage undersøgelser af den art, jeg har talt for, nemlig om de store olieselskabers indkøbspris for deres produkter, som importeres her til landet, er for høj i forhold til,

hvad den burde være. Jeg ved ikke, om handelsministeren har direkte mulighed for at gribe ind her, men jeg ved, at nogen må i hvert fald være ansvarlig for, at der er sådanne tilstande, at de, der dominerer olie- og benzinhandelen i dette land, holder højere priser, end andre er i stand til at holde eller nødt til at holde.

Så er der statsministeren. Han erkender, at det havde måske været rigtigt at holde et formandsmøde, før regeringen traf sine dispositioner, og han siger, han skal huske det en anden gang, men for øvrigt, tilføjer han, har vi jo en gang forsøgt det, og da blev vor indbydelse ikke efterkommet. Det er en interessant oplysning. Det indicerer, at statsministeren har indbudt ét af oppositionspartierne, for vi fik ingen indbydelse. Hvis det er den måde, statsministeren mener han vil samarbejde med folketinget på, at han vælger de partier, som han mener der er chancer for vil være imødekommende, og forbigår andre, ja, så er det i hvert fald en oplysning, vi skal notere os. Og det kunne jo lade til, at statsministeren har det sådan. For da han nu skulle svare på dette her, svarede han kun hr. J. O. Krag. Ja, bevares, jeg klarer mig nok, men jeg kan ikke lade være med at erindre om, at jeg drog dette spørgsmål frem allerede ved første behandling og spurgte regeringen, hvorfor den ikke havde søgt kontakt med partierne, før den traf beslutninger. Jeg fik intet svar. Jeg drog det frem her igen, gjorde det meget tydeligt, og derpå, med henvisning til mine udtalelser, gentog hr. J. O. Krag det, men statsministeren lader, som om socialistisk folkeparti ikke eksisterer, der er kun ét oppositionsparti i dette land. Ja men så må vi jo affinde os med det dér, men jeg tror nok, den dag kommer, hvor både statsministeren og regeringspartierne vil gøre helt andre erfaringer end dem, de mener at have gjort indtil dato.

Statsministeren kører igen på regeringens ansvar. Ja, den vedstår sit ansvar, men det er dens forgængers politik, der er skyld i alt det onde. Jeg har ellers hørt både statsministeren og andre ministre erkende, at fremgangen i eksporten i det væsentlige skyldes den devaluering, der blev foretaget i november 1967. Det var da vist ikke denne regering, det var vist regeringens forgænger, men altså, hvis der er gode følger af rege-